

■ ПОРТРЕТИ

На прощання вона сказала: «Може, не треба писати? Ми просто гарно поспілкувалися. Як давні знайомі. Знаєте, я не звикла, щоб про мене писали».

Що гарно поспілкувалися, то таки так, я не заперечую. Але писати треба. Стільки років віддати театру...

– До речі, скільки? Можна уточнити?

– 24 березня виповнилось 41 рік, як я професійно бавлюся ляльками.

Ах, так. Я ж не представила вам свою співрозмовницю. Артистка

інститут. І вважаю себе щасливою людиною.

– А за що ви так любите театр ляльок? Я розумію, справу свою треба любити, але іноді я просто дивуюся вашому оптимізму. Спостерігаю за вами багато років.

– За що люблю? За доброту, за природність почуттів. Дітям не можна брехати! Наші сюжети часто наївні. Ось живе на світі кошенятко. Вреднює. Але під впливом Зірочки, з якою подружилось, зрозуміло, як важливо творити добро. Вічна тема театру ляльок. Це я згадала нашу виставу «Кошенятко і Зірочка». У театрі я по-

лялькар!» Мені важко було уявити його радість, для мене він залишався кропивничанином.

– О, так! У Косяченка також довго були проблеми з ляльками. Це тільки на перший погляд усе так просто. У театру ляльок складна специфіка. Я чому й говорю, що з кожним новим режисером починаєш, як з чистого аркуша. Техніки різні.

– Мені особливо до вподоби вистави в техніці класичної маріонетки.

РОКИ ЛЕТЯТЬ, А ВОНА БАВИТЬСЯ ЛЯЛЬКАМИ

обласного академічного театру ляльок Тамара Осауленко. Упродовж сорокаріччя з гаком її веселим голосом спілкуються з кіровоградським маленьким народом мишенята, жабенята, прудкі зайчата, моторні козенята...

– А найпершу свою роль у ляльковому театрі пам'ятаєте? До речі, це був Кіровоградський театр?

– Тільки Кіровоградський. Це мій єдиний театр. Я прийшла сюди, коли у нас ще й приміщення нішнього не було. А перша роль – Червона шапочка у виставі «Ще раз про Червону шапочку». Ставив режисер Петро Луньов. За довгі роки в театрі скільки режисерів бачила! Але, присягаюсь, не було жодного, хто б абияк ставився до роботи. До своєї благородної місії вчити дитину добру і справедливості. Тут працювали люди, які серце віддавали дітям. Як заповідав Сухомлинський.

– Чому ви обрали цю професію? Ви кіровоградка?

– Ні, я зі Знам'янки. А в дитинстві хотіла бути балериною. Мене майже прийняли в Ризьке балетне училище – я там гостювала у родичів. Але приїхала мама і забрала мене в Знам'янку. Ситуація згодом повторилася, тільки вже у Пскові, де я збиралася працювати в театрі ляльок. З'явилася така можливість. Але захворіла мама, і я повернулася. Довелося обирати професію «поближче до дому». Закінчила училище зв'язку. Я поштовик. Та недаремно кажуть: твоє тебе знайде. Знайшло! Уже 41 рік я служу в одному театрі. Без відриву, так би мовити, від виробництва закінчила Ярославський театральний

винна бути чаклункою. Вкласти душу в поліно, яке стане «живою» лялькою Буратіно. Пронести цей образ у собі, щоб маленька публіка вірила в його справжність, співпереживала. Специфіка театру ляльок – у єднанні режисера, художника і актора. Перші двоє створюють образ, а актор вдихає в нього життя. Хтось буде дивуватися, але я вважаю, що за театром ляльок майбутнє. Театр ляльок – це не тільки колобочки і поросятка!

– Кіровоградці вже встигли зрозуміти, що театр ляльок – це не тільки колобочки. Завдяки режисеру Гімельфарбу. Він поставив у нас «дорослі» вистави: «На Івана Купала», «Собаче серце», «Декамерон». Шкода, не встиг здійснити постановку «Майстра і Маргарити». А ви були зайняті у його виставах?

– У виставі «На Івана Купала» я грала відьму. В живому плані. З кожним новим режисером починаєш працювати, ніби з чистого аркуша.

– Як актори спілкуються між собою? Партнерство відіграє якусь роль у створенні сценічних образів? Хотілося б це зрозуміти.

– Ну як же, актори спілкуються між собою через посередництво ляльок. Ось чому не кожен актор дорослого театру може працювати в ляльковому. Наприклад, наш видатний кропивничанин Володимир Бабич, світла йому пам'ять, спробував. І таки повернувся в драмтеатр. Я тепер зі сміхом пригадую, як він сердився на репетиціях, ображався на ляльку: «Вона мене не слухає!»

– А я ще можу додати, як заслужений артист України Толя Косяченко радів: «Уявляєш, я справжній

– Я теж люблю класичну маріонетку. Втім, я люблю різні техніки. Навіть зростові ляльки.

– Що це значить?

– А це коли ми самі вдягаємося в різні персонажі. Це наш директор Григорій Миколайович Педько їх задіяв для святкових шоу-програм з великими ляльками. Я була і Півником, і Телепузиком, і Поросятком... Поміж себе ми кажемо: сауна. І всі худнемо!

– Ото клас!

– Ага, спробували б самі!

– А тепер я б хотіла запитати дещо «не в тему». Чи, може, якраз навпаки. Як вам вдається зберігати молодість? Вас оминають житейські бурі?

– Нічого собі! Виростити трьох дочок, і щоб оминали житейські бурі!

– Трьох дочок? Прямо за Чеховим – три сестри. А брата у них нема?

– Брата нема. Зате у мене троє онуків. Ось хто мені не дає старіти! Кому «балет, балет, балет», кому дзюдо, а бабуся – бігай. Ну і, звісно, професія зобов'язує.. У нових виставах задіяна переважно молодь. А я так хочу працювати. Багато-багато працювати.

– Тож так і тримайте! Дякую за розмову.